

RODICA BRETIN

cetatea fără trecut

NEMIRA

RODICA BRETIN s-a născut în 1958 la Brașov. Membră a Uniunii Scriitorilor din România și a Fantasia Art Association din Cornwall, are o bogată activitate culturală: scriitor, cercetător științific, editor, realizator de programe TV. De-a lungul anilor, a publicat opt volume personale de beletristică: *Efect Holografic* (1985), *Șoimul Alb* (1987), *Urișul cel Bun* (1989), *Drumul fără Sfârșit* (1991), *Cel care Vine din Urmă* (1993), *Lumea lui Hind* (1998), *Omul de Nisip* (2000). Este specializată în literatură fantastică, istorică și mainstream, și considerată o voce reprezentativă pentru fantasticul est-european contemporan, romanul *Fecioara de Fier* (2002; 2006) fiind unul dintre volumele remarcabile apărute în ultimele decenii, în care literatura fantastică și cea istorică se îmbină spectaculos. În 1996 a primit Premiul pentru cea mai bună proză străină la Festivalul Internațional al Artei Fantastice de la Annecy (Franța), pentru nuvela *Negura*. În 2001 a câștigat Premiul Volaverunt (Premiul pentru proză fantastică) la Festivalul din Valencia (Spania), pentru nuvela *Conquistadorul*. În 2005 i s-a decernat Premiul pentru cel mai bun roman străin al Fantasia Art Association, pentru romanul *Fecioara de Fier*, publicat în serial de revista *The Historian* din Truro (Cornwall – Marea Britanie). Din anul 2003 și-a făcut debutul în publicistica istorică dedicată frontierelor cunoașterii, cu volumele: *Dosarele imposibilului* (2003), *Tunelul timpului* (2003), *Poarta vrăjitoarelor* (2004), *Poltergeist – atacatori invizibili* (2005); *Misterul lumilor paralele* (2006); *Naufragiați în timp* (2006). Adevărate dosare-document ale atestărilor istorice și dovezilor concrete despre călătoria în timp și între lumi paralele, aceste lucrări sunt unice în Europa de Est.

Cuprins

Efect holografic	5
Generația omega.....	9
Shaba	13
Aralda.....	17
Cristalul negru	21
Păsărea Thul.....	25
Omul-tigru	29
Noaptea Sanyasinilor	33
Ultimul gdar.....	41
Vânătorul de freli	55
Lumea wurilor	63
Zorii pustiei.....	67
Cetatea fără trecut.....	71
Valea.....	75
Călăreții de Fier.....	81
Eldorado.....	93

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRETIN, RODICA

Cetatea fără trecut / Rodica Bretin. - București: Nemira Publishing House, 2015
ISBN 978-606-579-956-1

821.135.1-31

Rodica Bretin
CETATEA FĂRĂ TRECURT
© Nemira, 2015

Redactor: Monica ANDRONESCU
Lector: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Irina POPESCU

Tiparul executat de GUTENBERG S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-956-1

EFFECT HOLOGRAFIC

Până în după-amiaza când – lichidându-și creditul la Banca Solară – cumpărase mult râvnitul tablou holografic, existența lui Jor Arnam nu fusese nici interesantă, nici bogată în evenimente sau experiențe inedite, ci mai degrabă plicticoasă și anostă. Era necesar un impuls exterior care să îl smulgă din imobilitatea unei vieți banale, fără mari satisfacții, dar și fără mari probleme.

Întorcându-se în apartamentul situat la nivelul zece al habitaculului subteran în care locuia, avu prima surpriză: holograma fusese deja instalată. Constată nemulțumit schimbarea amplasamentului pereților interiori ce trebuiseră demontați, însă echipa de tehnicieni își cunoștea meseria și, când deschise ușa camerei, fără să se aștepte la ceva deosebit, șocul fu cu atât mai puternic: explozia de lumină nepământească îl descumpăni, lăsându-l în pragul unei alte dimensiuni. Din mijlocul camerei, un cub cu latura de doi metri emitea amestecuri euritmice de sunete și culori.

Începea să înțeleagă de ce toată lumea dorea tablourile holografice, creatoare de senzații insolite. La numai câteva luni după întoarcerea navelor *Daigo*, aducând din misiuni material prospectiv, firmele invadeau piața cu noi holograme. Ultima provenea dintr-o expediție pe Sivena, aflată la marginea galaxiei.

Hologramele siveniene nu lipseau în clipa asta din nicio locuință de pe Terra... oameni și cărți

Lui Jor Arnam i-ar fi trebuit altfel de simțuri, alte tipare de gândire pentru a pătrunde frumusețea inefabilă a peisajului extraterestru. Realiză acest lucru doar după ce, minute în șir, privise extaziat universul sălbatic și primordial, plăsmuit de forțele oarbe ale materiei, undeva, la sute de parseci de ochiul omenesc care-l descoperea abia acum. Priveliștea atrăgea prin straniețate, prin refuzul evident de a se încadra în anumite tipare, accesibile înțelegerii umane.

Imaginea era schimbătoare, pulsând în lumina incendiului purificator. Jor simțea nevoia să atingă albastrul nisipului, lăsându-l să-i alunece printre degete, purtat de vântul uscat, a cărui forță o percepea în ciuda barierei fizice. Turbulențele atmosferei răscoleau pulberea sclipitoare dintre dune, izbindu-se în rafale violente de platoșa munților cenușii, catenă fantomatică, distonând cu monotonia șesului. Profilându-se pe fondul roșiatic al zării, suprafețele versanților păreau de o stranie regularitate... Încarcerată de geometria cubului holografic, fierberea maselor de aer zbuciumându-se deasupra pustiei era ca o încercare de a descătușa energiile captive. Încleștarea elementelor îl făcu să pătrundă dincolo de ariditatea peisajului, în tragedia unei lumi minerale care își trăia, agonizând, ultimele secunde cosmice. Supusă unor legi implacabile, steaua devenise o gigantă roșie și înghițise planetele cu orbite mai apropiate. Sivena își aștepta rândul, urmărind dilatarea înceată, monstruoasă, a astrului...

Fixând holograma cu intensitate, Jor descoperi curând un factor străin, o irizație ciudată, reflectată de cristalele albastre, poate, deși îi venea greu să își dea seama ce anume nu era în regulă.

Nisipul!

În spatele stâncii, ferită de vânt, se păstra imprimată urma unei tălpi: o amprentă clară, lăsată de un picior gol. Pe nava trimisă în explorare nu fuseseră oameni. Își repetă inutil în minte fraza liniștitoare, dar absurditatea faptului nu-l împiedică să cadă sub imperiul unei spaime paralizante. De ce se temea? N-avea decât

să apese butonul alb și holograma va redeveni un cub opac și impenetrabil.

A știut însă, înainte de a schița gestul, că întrerupătorul nu va funcționa. Începuse să transpire, broboane mari de sudoare îi curgeau pe tâmpile, deși instalația de climatizare ar fi trebuit să întrețină în cameră aceeași atmosferă plăcută. Se făcuse într-adevăr cald și își șterse fruntea cu dosul palmei: raze fierbinți, toropitoare, îi striveau creștetul. Cerul gurii îl ustura, chinuit de sete. Perspectiva holografică se mărise, ocupa întreaga încăpere, întregându-l pe nesimțite...

Răsucindu-se brusc, privirea nu-i mai întâlnește rigiditatea pereților, ci se pierdu în nemărginitul orizont purpuriu, orbită de beția barbară a luminii. Răsturnarea neașteptată în scara distanțelor îl făcu să se clatine năucit. Își ridică ochii spre ceea ce fusese tavanul camerei sale: pe cerul îndepărtat, o gigantă roșie revărsa valuri ucigătoare de arșiță. Genunchii i se înmuiară și se prăbușii pe nisipul încins.

Din apropiere, munții se vedeau a fi clădirile unui fabulos megalopolis. Îngrămădiri de cuburi zăceau abandonate în pustiu, și Jor Arnam intui, în sfârșit, rostul diabolicelor alcătuiri numite holograme.

În ultimele clipe de viață fu cuprins de ironia amară a destinului și înțelese că va muri acolo, în deșertul răscolit de furtuna de nisip, prizonier al acelui spațiu și al acelui timp.

În interiorul hologramei, Jor Arnam nu mai era decât o pată insignifiantă pe întinderea albastră, care, în prim-plan, purta în- tipărită o amprentă imposibilă de picior gol...

GENERAȚIA OMEGA

„Algoritmul diacronic – rezonator etern, perfect și imuabil al ritmurilor esențiale alfa din entitatea mea abiotică – a stabilit cu precizie de o decasecundă momentul când structurile voastre bi-oinformaționale vor reacționa pozitiv, fără a se detraca, la implementarea informației inhibitoare, până acum redundante, devenită factor decisiv al...”

Monologul obositor al computerului mă irită, cuvintele curg, se contopesc într-un murmur monoton, neîntrerupt, mă retrag în mine umilit, singur, și nu pot face nimic, vocea egală, fără inflexiuni mă urmărește inoculându-mi pe-ncetul otrava, se insinuează prin ungherele psihicului, n-am unde să mă ascund. Mi-e teamă de o criză nervoasă, de atâta vreme n-am comunicat cu nimeni, vreau să spun cu un om, nu mă refer la blestemata mașină care perorează la infinit, cu vocea ei imposibilă. Îneebunesc dacă nu termină odată! Lasă-mă în pace, îmi vine să-i strig, dar tac ascultând mai departe.

„... rezultatele programului inițiat în psihotehnica onirică și conținutul carent imaginistic al dioramelor de stimulare a creativității arată...”

Testele au un anumit scop: ne pregătesc să acceptăm ceea ce, într-o formulare arhaică, însă suficient de sugestivă, s-ar numi

adevărul despre noi. Când nava *Eor* a asolizat – cu ani în urmă – pe această planetă, la bord, în locul unui echipaj uman, se afla o bancă de gene. Computerul nu fusese încă lovit de logoree și purta în creierul lui artificial și pervers *un program*. El, plămuirea artificială din spatele câmpurilor modelatoare, ne-a creat.

Uneori îmi închipui peisajul straniu de afară, în care nava, insulă metalică, refuză integrarea. De optsprezece ani, climatul artificial întreținut de păienjenișul de cabluri, rețele și monitoare reprezintă unicul meu Univers. Încep să mă îndoiesc de realitatea lumii exterioare... Pereții cenușii, lipsiți de hublouri sunt, în schimb, o certitudine.

„...reperarea unor elemente intersanjabile în echivalentul conceptual al raționamentelor, eliminarea factorilor incidentali, a impulsurilor atavice, a tendinței de eludare a gândirii sistematice, precis ordonate și de orientare spre un comportament anarhic, incoerent, dominat de sentimente și instincte.“

Are dreptate, este stupid și inutil să urăsc impenetrabilitatea barierelor fizice care mă despart de ceilalți. Nava trebuie să fie imensă... Numai zona ce îmi este accesibilă cuprinde șase niveluri și sunt douăzeci de astfel de secțiuni, izolate între ele... Când reușesc un contact telepatic cu ceilalți, le aud întrebările, le simt anxietatea claustrofobiei. Gânduri străine îmi scotocesc averse mintea: cine sunt eu, *cine suntem*.

Mă cufund în mine ca într-un abis, căutând febril răspunsul, închistat în cochilia săracă și goală a tăcerii. Legătura slăbește după câteva minute, n-am puterea să o mențin, deși mă agăț ca un naufragiat de firul invizibil dintre conștiințe. Apoi... Reîncepe pândă în labirintul abstract al undelor *psi*, anticipând probabilitatea regăsirii. Aproximarea de ceilalți este un analgezic, îmi amortește durerea.

„Prezența în actualele delimitări spațio-temporale este rezultatul incidenței planificate a unor evenimente, nu doar o simplă pendulare de șanse. Fixate în modele operaționale integratoare sau invertite în arhitecturi cinetice modulare – îmi puteți controla fracțiuni importante din memorie, conținând esența civilizației părinților voștri. Sunteți *ultima generație* de eorieni, născuți pe o

navă destinată colonizării altor lumi. Disponibilitățile psihice și de adaptare pe care le-ați format vă vor ajuta să interveniți în viitorul acestei planete.“

Brusc, totul capătă sens. Ascult atent vocea computerului care, ciudat, și-a întrerupt perorația, iar indicațiile sale sunt exacte, concise. Încercând să îmi domin teama, mă prăbușesc în fotoliu, cu trupul scuturat de frisoane.

Pe ecran apare imaginea unei săli icosaedrice, dincolo de pereții căreia sunt douăzeci de incinte identice cu cea în care mă aflu. Încărcată de așteptare, atmosfera pare străbătută de irizații violete, sclipiri fulgurante se întretaie pe traiectorii sofisticate, deși efectul se datorează mai curând nervilor tensionați la limită.

Un semnal sonor anunță deschiderea ogivei. Secunde lungi rămân paralizat, incapabil să reacționez. Într-un târziu mă ridic, fac un pas, mă opresc să-mi recapăt răsuflarea: sala poligonală este un viespar de gânduri vii, alerte. Încremenesc, privind cu ochii dilatați reflectarea identică a chipului meu în trăsăturile celorlalți, într-un refuz disperat al acceptării evidenței. Citesc în mințile lor aceeași oroare, înțelegând, în sfârșit, de ce suntem mai multe trupuri și o singură ființă.

Asolizarea navei nu a decurs normal, în impact fiind deteriorată și banca de gene, cele rămase corespunzând doar unui singur genotip. Computerul a decis, totuși, să ne creeze. Este rândul nostru să luăm o hotărâre...

Ca entități separate ne domină. Împreună însă interferând fluxul comun al emisiilor noastre bioenergetice cu câmpul alfa al mașinii, putem declanșa o reacție brizantă.

„Sinuciderea este incongruentă ca variantă de interpretare a simbolurilor mentale și informaționale ale...“

Sunt pregătit, mă concentrez, simțind cum mă încearcă, paradoxal, o milă fără margini pentru bătrânul computer care nu a înțeles nimic din ființa umană.

Închid ochii, gestul este repetat de noi toți, într-o totală consonanță și dau comanda telepatică.

Ultima.

SHABA

Îi pândeam din ascunzișul meu și mișcările, aceleași, perfect sincronizate, nu încetau să mă uimească. Nicio șovăire, nicio greșeală... – dar Shaba veghea. Din depărtare părea că palpită, improșcând cu pete roșii, sinistre, făpturile care furnicau în juru-i. Palizi, cu trupurile învinețite de frig și lovituri, bărbați, femei, copii adunau neosteniți lemne și bolovani, construind niște cui-buri ciudate. În fiecare, Shaba depunea câte un ou din care nu știam ce va ieși, căci nu văzusem vreunul deschizându-se. Însă pădurea, râpele erau pline de culcușurile ouălor stacojii. Iar spectrele mute, mânjite de noroi trudeau la mereu altele...

Unii îmi fuseseră vecini, prieteni ori numai cunoscuți, cu vreo trei mă dușmănisem aprig – acum, din toate, nu rămăsese decât mila, spaima. Iar mai încolo, între tufele de ferigi, scăldată în sudoare, Wanda se căznea să rostogolească o buturugă.

Wanda mea.

Crescusem împreună în liniștea de o monotonie obsedantă a orașului de munte, pierdut în mijlocul pădurilor și în somnolenta, sacra nepăsare a celor mulți pentru universul de dincolo de hotarele banalei lor existențe. Un oraș cu trecut, prezent și viitor perfecte, fără o fisură, fără o pată. Cea mai bună dintre lumi.

Până într-un amurg de vară, când zeci de fulgere au spart cerul în tăndări și un țiuit prelung, străpungând timpanele, ne-a făcut să dăm buzna afară din case. Bolta era ca de sânge, iar pe străzi și în piețe zăceau niște conuri mari, roșii, apărute de nicăieri. Lângă fiecare se adunaseră câțiva curioși, însă nimeni nu îndrăznea să le atingă, să vorbească măcar.

Și brusc, ca la un semnal, conurile au început să radieze lumini orbitoare, iar în vârful lor și-a deschis pleoapa giganticul ochi purpuriu... Am văzut chipurile oamenilor crispându-se, devenind măști pământii, inexpresive. Apoi, cu aceeași strălucire năucitoare, conurile au plutit spre pădure, urmate în tăcere de cortegii după cortegii de umbre. Orele se scurgeau, se târau ca niște veacuri. Numai când orașul a rămas pustiu am început să strig, de neputință, de disperare. Eram singurul care scăpase – de ce *eu*? Îndurarea sau osânda Sortii? Dar asta m-am întrebat mai târziu, mult prea târziu.

Săptămâni întregi am trăit, am dormit, am visat cu Moartea alături, furișându-mă în preajma sutelor de nenorociți mânâți de migrația neînțeleasă a conurilor. Fiecare Shabă își avea teritoriul său – dacă se apropiau prea mult, cei în puterea lor se sfârtecau cu unghiile, cu dinții, lăsând pe câmpul de bătaie numai leșuri sângere-rânde. Fără sclavii lor umani conurile încremeneau, cu ochiul stins, preschimbându-se în mormane gelatinoase ce răspândeau o duhoare de smârc. Până și ouăle lor plesneau în cuiburi, înnegrite, putrede – totul fusese pentru nimic ori poate că așa trebuia să fie.

Luni la rând am încercat să dau de Wanda, mereu cu gândul că aveam s-o aflui printre cei rămași pradă corbilor, printre cei care rățăceau alungați de Shabe doar pentru a se hăitui unii pe alții, fără îndurare, fără istov. Și, într-un târziu, am găsit-o: o sălbăticiune, fără amintiri, fără speranțe, slabă, aproape scheletică sub veșmântul de plete slinoase, nemaismțind, nemaipricepând decât durerea.

Privirea Wandei, frântură de neant, geamătul din clipa când un ciot de lemn i-a sfârtecat palma...

Un salt al meu, încă unul și piatra a țâșnit ca un blestem spre mijlocul luminișului.

Un plesnet, un bolborosit: cu ochiul sfărâmat, Shaba se năruia într-o movilă informă. Oamenii se opriseră, iar pe chipuri începeau, ca după un îndelung îngheț, să le apară sentimente încă neclare. Au venit spre Shabă, șovăitori, atingând-o într-o mângâiere timidă. Apoi, deodată, iadul: răcnete, nebunie, ură. M-au împresurat, cu degetele rășchirate aidoma unor gheare și, până să îmi vin în fire eram la pământ, sub o viermuială de trupuri ce luptau să ajungă la mine.

M-am zbatut ca turbat, am lovit, zdrobindu-le oasele, împotrivirea – și am izbutit să mă ridic. Însă avântul, furia mi-au pierit de parcă n-ar fi fost: înaintea mea Wanda tremura toată, ca într-un delir. Nările îi fremătau, coastele îi împungeau pielea, întinzând-o, sânii îi atârnav de cușca pieptului, conuri murdare, grele ca plumbul.

După atât timp, așa de aproape, tulburător de femeie... Ceilalți așteptau cu ochii lărgiți – martori nechemați la nefireasca-ne logodnă – Wanda răspândea un iz aspru, ațâțător, n-o mai văzusem niciodată așa, și nu puteam, *nu voiam* să fug, doar Shaba era moartă, domnia ochiului roșu se sfârșise!

Însă pletele Wandei se-nvolburaseră – puhoi sângieriu –, buzele-cheaguri se deschideau, se arcuiiau...

S-a sfârșit!!! am dat să urlu, pe când – Wanda? Shaba? – se arunca asupra-mi, înfigându-și dinții, unghiile, tot mai adânc, stăpânindu-mi zvârcolirile mute sub strălucirea amurgului roșu.